

משה שמיר:

- ראשית הישוב - שנות הישוב הראשונות

במיעוט שנמצא בצהלה שפעולתו העיקרית לא בצבא. תעשיין – נשיא חברת אלקטרוניקה – אישי ישראל – מוצרים על הירח, מאדים, פנטום F-16 F-15 וכו' _ מפעל אלקטרוני בדרום בתחום הרכיבים האלקטרוניים. ממקי חבל לכיש – מפעל הסוכר בקרית גת.

* חיים הרצוג	* צביקה זמיר	* "אבררם" – אברהם שלום
* צ'רה	* יצחק רבין	* מוטי הוד
* משה דיין	* איסר הראל	* דן טולקובסקי - מפקד חיל אויר
* אריק שרון	* יוסף הרמלן – ראש השב"כ	* הרב של צהלה: ד"ר דוד כהנא, רח' הפרסה.

כל העניין התחיל ביוזמתה של קבוצת קצינים – אטרקציה לקצינים כדי שיחתמו קבע. קם תאגיד של ארגון אנשי קבע, "הועדה לשכון אנשי צבא ואנשי קבע". באותה תקופה הייתי קצין בינוי של חיל הים, מג"ד בהנדסה. קודם בגבעתי, הייתי בדרגה מקבילה לאל"מ רתם אז רס"ן בפב' 50 הייתי אמור לחתום קבע לשנה ולקבל סא"ל ולא חתמתי. קריירה ביטחונית בהגנה כשהייתי בן 15 ואמרתי שהייתי בן 18. המייחד את צהלה הרקע המיוחד של אנשי בטחון מה שנקרא אז "מיטב הנוער". בצהלה השתכנו משרתי קבע + 2 קבוצות אזרחיות:

1) עובדי משרד הבטחון (2 יוזמי הישוב טרם ארגון צבא קבע שהשתחררו מהצבא. בן גוריון אישר לקבוצה שנקרא "טמקין" זכויות שיכון, ביניהם דן טולקובסקי. שכונה שהנהלתה נבחרת לשנה בהתנדבות ועשינו פעולות יזומות בארגון שמתנהג כגוף מונדיפלי, לדוגמא: בריכת השחייה במרכז הספורט, ביוזמתנו ובכספנו למעט הקרקע מהעירייה בחכירה. בעלי בית של המרכז המסחרי ומשכירים את החנויות. קבלנו את המבנה ממשרד הביטחון ומנהלים זאת תחת כנפי עיריית ת"א, כולל נטיעות בטו' בשבט, כל הצורה של השכונה נובעת מהיוזמה של חברי האגודה. התושבים נמנים עם המעמד הביטחוני ויש כמה פנסיונרים של משרד הביטחון. פעילות: תחזוק מערכת מרכז מסחרי, משמר אזרחי וכו' ושמירה על החנויות. הגענו לאדמות בור של הוואקף אבו קושק – שרוב אדמות פת"ח שייכות לו הקדיש אותם לוואקף של סידיני נטף, כשבאנו התחלנו ליער את השטח היו שהחזיקו לולים ובלילות השקו וגידלו תות שדה, הבתים היו צנועים מאוד- 4 טיפוסים 3, 4 גדול 3 קטן ו-3 דו משפחתי. ההגרלה הייתה דמוקרטית לחלוטין במשרד של ארגון צבע קבע שמו פתקאות מפרוטקדיניזם ההוכחה הטובה שאנו הגרלתו בן יעקב דירי הרמטכ"ל לבין יגאל ידן סגן הרמטכ"ל והיו חשובים ממנו בעץ השפעה.

כך הסיפור של ידן:

יגאל ידן – היינו באים בשבתות לראות איך מתקדם הבניין, נראה שבחוץ יש ארון גדול ואשתו כרמלה אמרה שביקשה מצבי אברבוך שיתקין לה ארון לדלי ומטאטא, וידן היה רמטכ"ל. ביום ראשון דיבר עם אברבוך – שאל ידן כמה עלה הארון? אברבוך לא רצה לאמר – ידן אמר אם לא אומר אז הארון חוזר, אברבוך אמר 17 לירות ידן אמר לו אז 24 שעות אתה מפיץ חוזר בין המשתכנים שיש להם אפשרות לרכוש כזה ארון ב17 לירות. הייתה תקופה ש**מנחם חודרובסקי** ששונה ל**סבידור** היה באותה תקופה באש משטר ונוהג בצה"ל והיו בדחות וסיפורים, היה צריך אישור מיוחד מצה"ל לנסוע בשבת נקרא "שבתון רכב" והעמיד ביציאה שמירה לבדוק כל רכב אם חרג מהנסיעה המקובלת או העסיק את החיילים בשירות הבית שלהם. סבידור הגיש תלונה נגד יצחק פונדק שמעסיק חייל בעבודות הגינה, ידן קרא לו לנזוף בו ולבסוף התברר שזה בנו של פונדק. (לבדוק סיפור זה עם פונדק). הייתה אחווה ושיתוף עם האנשים שגרו פה. למרות שלשכונה קראו שכונה "למה" וכל אחד שאל למה השכן מגיע בשעתו ולמה לאחר נהג, לנשים של הקצינים הייתה בעיה ולא למפקדים עצמם.

הקצה האחר העצוב: מספר הנופלים לא כולל מלחמת השחרור- לא מלחמת קדש- מבצע סיני – 25 שמות. אחוז גביה ביותר של נופלים באוכלוסיה מיושבת, הם היו אנשי יחידות קרביות וזאת תוצאה של חינוך, זה לא מקרה אלה מקריה על משהו.

"המודיעין" פעל בצהלה – הסיפור של הגנן שעבר בחצר של הרמטכ"ל שקילל באידיש והסגיר עצמו בכך שהוא ערבי מיפו.

המשמר האזרחי – אני שמרתי במשמר האזרחי עם חיים הרצוג, צ'רה שהיה קיבוצניק היה שומר בקבוץ לגדות ואיסר הראל בא לבקש שיחרור.

ברדת של האוטובוס של הקאנטרי קלאב השמועה הייתה שהחוטפים ברחו לכיוון צהלה וכולם משהתפשטה השמועה מיד הגיע למרכז של המשמר האזרחי לחיפושים ולא היה צריך לקרוא לאנשים. התשתית הייתה בנויה מראש כבישים היו. מים+חשמל למעט רחובות קטנים מהצד שלך 18 שנה עד שעשו להם כביש. המפגש הקלאסי היה בשק"ם לאחריו צרכניה. יש אנשים שהם גם דתיים – היה מפקד הפלוגה הדתית בפלמ"ח יהודה דגן עד היום הוא הגבאי הראשי בבית הכנסת ע"ש איזיק וולפסון והרצוג שהיה נציגו בארץ השיג את התרומה. ראשית בית הכנסת היה באחת החנויות הריקות אח"כ בכיתה בב"ס ועבר לביניין בית הכנסת היה גם צריף היכן שעמד השקם המרכז המסחרי.

בימי חול בית הכנסת דל באוכלוסין, בראש השנה וביום כיפור הוא מלא על גדותיו.

ד"ר דבורה צוקרפיין – בעלה חי היא נפטרה הייתה ד"ר על אניית מעפילים "אקסודוס" הייתה רופאה צברית שכיום חייבים לה רבות, הייתה רופאת ילדים מסורה מאוד לעבודתה וכל ילדי צהלה גדלו על ברכיה. היא נפטרה לפני שנתיים.

דמות יוצאת דופן היא הרס"ר - "חזי" שהוא אתיופי ומקדיש עצמו לקליטת האתיופים. חזי התפרסם מאוד בצה"ל היה לו שפם גדול ואח"כ משהשתחרר היה מפקד משמר אזרחי בצהלה.

עזרא עומר - השליש של יעקב דורי נפטר.

אנשים שמתראיינים פוטנציאלית:

דליה ירושלמי – גרה ברח' ברק 11 מנהלת בה"ס.
יהודה ניצן – מפקד הפלוגה הדתית בפלמ"ח אל"מ (מיל) ברח' אבישי. גבאי בית-כנסת.
יעקב מרקוביץ – סא"ל המשטרה הצבאית מיל חזן של צהלה.
אלי גבע – גדל כאן כילד, אביו ונסקה גבע.
גאולה בן גוריון – מורה בבה"ס בפנסיה
ברכה לביא – ועדת תרבות – גנת
דליה ירושלמי – מנהלת בה"ס לשעבר
ריטה לוי – אחות ותיקה בצהלה.
אירית שקדי – מנהלת כיום ב"ס למדה בבה"ס כילדה אמה סגנית בבה"ס .
ד"ר כהנה – הרב.

מגורים בצהלה שנים ראשונות

יחסי השכנות היו טובים מאוד מתחיל מאחד שפונה לשני לבקש חלב או לחם שלא הספיקו לקנות, כולם פחות או יותר בשכבות מול דומה, ילדים שיחקו בחצרות, ראו רחוב שלם של נשים בהריון, לא היו סכסוכי שכנים בעלי משמעות רצינית ולא הייתה רכילות מרושעת ממש. היו רחובות שכולם היו אצל כולם ורחובות אחרים שבאו בתיאום מראש.

למשל רחוב ברק שהיה כמו עירייה וקרא לזה "שטטל ברק" כשביקרנו חברים ראינו אחרים בשבת כל הרחוב היה יוצא בשיירה לבריכה. תמיד היה בית אחד מלא והשאר ריקים. הגינון היה חשוב לכולם היו ייעוצים בבניין זה אחד לשני וכל אחד בדק כיצד שכן שותל ומה ולכן צהלה ירוקה.

אנדרטה לצהלה : בכל יום זכרון בערב יום העצמאות סוף יום הזכרון, כל שנה מקיימים טקס לזכר הנופלים, כל נופל שמו נוסף ויש סלע שכתוב "לזכרם" וצריך לעלות למעלה כדי לראות את האנדרטה. נוסד בצהלה שבט הצופים כיום הם החברים מהסביבה ולא דווקא מבני צהלה. עושים מאמצים לקיום הצביון המסוים של צהלה גם הלאה, כשהוקמה צהלה היינו מנותקים מהעיר וכעת מתקרבים אלינו רבי הקומות, היה אסור פעם לבנות קומה שנייה ולימים הייתה לכן לכל היותר משתדלים לאפשר רק שתי קומות. משתדלים להקים ולפתח את האנשים עם מתקני ספורט כמו מגרשי טניס שהקמנו. האגודה למרות שהיא התנדבותית ולא כל כך עם שיניים הוכיח עצמו כיעיל ושרותים הציבוריים של דואר קופ"ח וכו' קל יותר לפעול בשם הציבור והרבה יותר יעיל כשבנו את צהלה לא העלנו על הדעת שיהיה לכל אדם יותר מרכב אחד ולכן הייתה בעיית חנייה מאז הצטרכנו להפיק רחובות חד סיטריים כדי לעבור 100 מ' צריך לעשות סיבוב גדול.

ממוצע הגיל עלה ויש פנסיונרים יש כאן תופעה איומה שכל שנה יותר אלמנות ולכן פתחנו חוגים, לתנ"ך, להיסטוריה, לגיאוגרפיה, לטיולים, לציורים והוכח הדבר כיעיל לקהילה המתבגרת בכל שנה. הועד החדש שנבחר משתדל לקדם את העניינים של רמזורים, אוטובוסים, כשסידרנו את המדרכות קבלה צהלה לבוש נקי יותר בלי קוצים ועשבי בר5 בצידי הכביש.

* במלחמת ששת הימים הבין הרמטכ"ל בודאי שבשעה 08:30 אשתי ידעה מאשתו שאין חיל אחר למצרים...